

Palsgaard Sommerspil 50 år

Af Lola Wøhlk Hansen & John S. Madsen

I 2022 kan en lokal succes fejre 50-års jubilæum. Siden Palsgaard Sommerspil i 1972 spillede den første forestilling i slotsparken ved herregården Palsgaard, har tusindvis af publikummer nydt at blive godt underholdt i de smukke omgivelser.

I Glud har man en meget lang tradition for at spille skuespil og dilettant. Det var da også folk med rødder i Glud Koncert- & Dilettantforening, der var med til at sætte skibet i søen og give den vind i sejlene.

Projektet tog således sit udgangspunkt i lokale ildsjæles engagement, og det er det selvsamme engagement, der har drevet det frem i alle årene. Mange har været med i mange år! Men kun få har fulgt projektet hele vejen fra den første kop kaffe i en stue i Østrup til den store flotte jubilæumsopsætning af Spillemand på Tagryg i 2022. En af disse er Glud Museums formand John S. Madsen, der gennem alle årene har udfyldt forskellige roller i sommerspillenes store maskineri – fra rollehaver og formand til at varetage sommerspillenes arkiv, og som sådan får han lov til at fortælle, hvordan det hele startede:

SOMMERSPIL

Shakespeare:

„En skærsommernatsdrøm“

i Palsgaard Park

lørdag den 10. juni kl. 20

søndag den 11. juni kl. 20

1972/1972

Programfolder fra den første forestilling:
En skærsommernatsdrøm fra 1972

Palsgaard Sommerspil – en succeshistorie fra 1972

Skal man i dette bidrag forsøge at skrive om begyndelsen på det hele – om det, der lidt prosaisk kaldes for den spæde start tilbage i 1972, kan man ikke undlade at tænke på, hvor megen habil erindringskondition det vil kræve at "løbe" ned ad Memory Lane gennem landskabet tilbage til begyndelsen. Vi skal gennem hundredvis af medvirkende på- og bag scenen og uendelige rækker af møder med spandevig af kopper kaffe og en ukendt mængde af ord og papirer.

Vi skal færdes i et kuperet terræn med op og nedture med store og små succeser, smalle budgetter og ihærdige og dedikerede skuespil- og danseinstruktører, sangundervisere, musikere, syersker, skuespillere, sangere, kapelmestre, scenebyggere og mange, mange flere samt naturligvis en sand række af ansvarlige folk backstage, og ikke mindst vil vi møde mange medarbejdere fra godset Palsgaard, der gennem alle årene på utallige måder har ydet os støtte og hjælpsomhed. Og som en selvfølge vil du træffe det store og trofaste publikum, som gennem alle 50 år har bakket os op på allerbedste vis. Uden alles, og jeg gentager alles medvirken i en skøn forening, var der slet intet sommerspil.

Læg hertil i tusindvis af timer med rollehæfter, udenadslære, kørte kilometer og øveaftener i Slotsparken, i skoler, forsamlingshuse og institutioner i såvel Juelsminde som i Hedensted- og Horsens kommuner og... Ja, sådan kunne man fortsætte med endeløse opremsninger af skelsættende begivenheder og mangfoldig foretagsomhed, velvidende, at hvad, man end måtte nævne, kun vil forblive mangelfuldt – og aldrig nå i mål.

Skulle det alligevel lykkes i tankerne at nå gennem landskabet og komme helt tilbage til årstallet 1972, så har man en vis mulighed for at erfare, hvad der dengang satte hjulet i gang, og hvad og hvem, der efterfølgende evnede at holde det kørende, så det hen ad vejen kunne øge hastigheden, højne kvaliteten og blive til den kultursøjle, som Palsgaard Sommerspil stadig er – her 50 år efter.

Så lad os vandre helt tilbage til 1971, dengang hvor Poul Damgaard Christensen fra Østrup som ansat arbejdede i skovene på Palsgaard. Han boede på det tidspunkt hjemme på gården "Damgaard" hos sine forældre Maria og Knud Christensen, som gennem mange år havde været nært knyttet til scenen i Glud, og faderen Knud og Poul havde i øvrigt adskillige gange selv stået på de skrå brædder i Forsamlingshuset, når dilettantforeningen i starten af marts måned, inden bønderne skulle i gang med forårsarbejdet, indbød egnens borgere til spisning og forestilling med efterfølgende svingom.

Under arbejdet i skoven undfangede Poul ideen om et friluftsspil og forelagde på et tidspunkt tankerne for forældrene. Det viste sig at være en styrke, at de gennem årene havde etableret god kontakt til "gamle kolleger" fra dilettantforeningen. En af dem var Per B. Dam, som gennem flere år havde været lærer på Glud skole.

Selv var jeg blevet ansat som lærer samme sted 1. august 1971, og der skulle ikke gå lang tid, inden vores fælles interesse for "de skrå brædder" blev et fælles samtaleemne, og det "lykkedes" endda lærer Dam forholdsvis hurtigt at få mig "overtalt" til at blive en del af holdet i Glud Dilettantforenings forestilling, der ifølge årsrytmen skulle løbe af stablen i det spæde forår.

Da ideen om at få etableret et friluftsspil yderligere konkretiserede sig, inviterede Maria og Knud Christensen en gruppe, der stort set alle havde baggrund i Glud Koncert- og Dilettantforening til et møde hjemme på gården i Østrup.

Til mødet, der blev afholdt en oktoberaften i 1971, blev både Per Dam og jeg inviteret med. Så foruden Maria og Knud, der lagde hjem til, bestod aftenens mødedeltagere af frisørmester Max Sørensen fra Horsens, bestyrer og altnuligmand Aage Jørgensen, Glud, gartner Svend Smedskjær, Glud og så som nævnt Per Dam og John S. Madsen. Max Sørensen var kendt af dilettanterne i Glud, idet han gennem flere år havde stået for sminkning af de rollehavende forud for marts-premierer. Han havde desuden erfaring som instruktør fra flere opsætninger i Håndværkerforeningen i Horsens.

Poul Christensen var forhindret i at deltage, idet han på det tidspunkt var blevet ansat i Kay Abrahamsens teatergruppe, som i den periode var på turné rundt i landet.

Flere egnede spillesteder blev under aftenmødet bragt i spil. Glud Præstegårdshave blev bl.a. foreslået, men det vandt ikke tilslutning. Her havde Gluddilettanterne ellers tidligere sat friluftsforestillinger op i sommerhalvåret.

Maria og Knud kom på et tidspunkt ind på, at Poul ved lejlighed havde vendt mulighederne for en friluftsforestilling i Palsgaards park med godsejer Herbert Schou. De var tilfældigt stødt på hinanden, og gennem samtalen fornemmede han, at Herbert Schou var positiv stemt over for ideen.

Herefter gled mødeaftenens samtale naturligt nok ind på, om Palsgaard Slotspark på en eller anden måde kunne være en mulighed. Ordene bølgede frem og tilbage, men mest i krydsfeltet om det virkelig kunne forholde sig sådan, at herskabet ville yde ideen den mulighed?

Det korte og det lange er, at vi blev enige om at gøre forsøget og fremsende et brev med en venlig forespørgsel. Vi var alle forvissede om, at en venlig forespørgsel i værste fald kun kunne medføre et venligt afslag.

Skulle henvendelsen gå hen og blive vel modtaget, så fandt vi det naturligt, at Gudrun og Herbert Schou skulle inviteres til at deltage i vores næste møde, som også skulle finde sted på gården i Østrup.

Dertil nåede vi imidlertid aldrig, for brevet blev meget vel modtaget af godsejerparret og desuden fulgt op af en invitation til at aflægge besøg på slottet, så vi i fællesskab kunne drøfte mulighederne.

Da dagen oprandt, blev initiativgruppen på hjertelig vis modtaget af Gudrun og Herbert Schou, og i forbindelse med mødet på slottet mente fru Schou, at det var det rigtigste at gå en fælles tur i parken for at udsøge sig det mest egnede sted for en forestilling. Ved den lejlighed blev der peget på den hvide pavillon med det lille repos, et såkaldt observatorium med græske søjler, og på den måde fandt vores allerførste opsætning i Slotsparken sin unikke kulisse, som ikke kunne være mere velvalgt for en forestilling som Shakespeares skuespil "En Skærsommernatsdrøm".

Dermed lå det fast, hvor Palsgaard Sommerspils første opsætning skulle præsenteres for publikum, og på den måde blev det allerførste hjul sat i drift!

Selv om premiereforestillingen lørdag aften måtte aflyses på grund af regn, så blev "En Skærsommernatsdrøm" opført to gange – dagen efter om søndagen og onsdag i den efterfølgende uge, og trods vejrproblemet og et beskedent besøgstal blev fru Schou så begejstret for forestillingen, at hun udtrykte ønske om, at det måtte blive en tradition i somrene fremover.

Hermed havde traditionen taget sin begyndelse! (John S. Madsen)

Kaffe under prøverne til det første sommerspil i Palsgaards Park. Fra John S. Madsens scrapbog fra 1972.

Det første stykke blev således spillet på plænen foran den lille tempellignende bygning i Palsgaards park; græsset udgjorde scenegulvet og skuespillerne skulle tale publikum op uden brug af mikrofoner. Stykkets eneste lydside – udover fuglesang i parken – kom fra en gammel medbragt rejsegrammofon. Det kostede 8 kr. for en ståplads og ville man flutte sig med en siddeplads på en af forsamlingshusets bænke kostede det 10 kr.

Horsens Folkeblads tegner Mogens Schou Christiansen var i mange år en del af Palsgaard Sommerspil, her ses hans tegninger af nogle af de rollehavende fra første forestilling. Foto: Tegningen til venstre fra Palsgaard Sommerspils arkiv. Tegningen til højre er i privateje.

Året 1973 brugte folkene bag sommerspillet til at tænke. De fornemmede at der manglede noget spræl og energi i form af sang og musik, hvilket førte til, at man i 1974 valgte at opsætte syngespillet *En søndag på Amager*. Det blev indledningen til et samarbejde med Bjerre Herredskoret under ledelse af Agnete Bjerg. Instrumenteringen var sparsom men god og bestod af et eneste instrument – et klaver spillet af Emma Knauf. Denne gang blev stykket spillet foran Herskabsstalden og instruktør var endnu engang frisør Max Sørensen fra Horsens. 1975 blev året, hvor der første gang blev anvendt mikrofoner og lavet et fast scenegulv, det var et stort fremskridt for såvel de medvirkende som for tilskuerne. I 1976 indledtes et mangeårigt samarbejde med instruktør Heikki Sarkinen fra Ølsted, i 1977 medvirkede Klosterkirkens kor fra Horsens under ledelse af pianist Bent Clausen, der også medbragte sin kvartet. Over årene er opsætningerne vokset i omfang; der kom danse, der skulle koreograferes, kulisser og dekoration, der skulle males, orkesteret voksede i antal og det samme gjorde graden af teknik, der skulle styres i forbindelse med forestillingerne – ikke mindst, da man i 1980 med stykket *Sommer i Tyrol*

kastede sig over den krævende operettegenre og i 1981 første gang valgte at spille musical med stykket Oklahoma i en lettere bearbejdet udgave.

Den gamle gartnerbolig i Palsgaards Park, som gennem mange år dannede baggrund for sommerspilscenen. Foto: Palsgaard Sommerspils arkiv.

Gennem årene blev der opført scene og spillet forskellige steder i parken. Oftest ved den gamle gartnerbolig (som nu er revet ned), men fra 1988 fik sommerspillet sit faste tilholdssted – den nuværende friluftsscene, der blev anlagt som en gave fra Palsgaardfondet til Gudrun Schou i anledning af hendes 80-års fødselsdag i 1986. Scenen blev tegnet af arkitekt Wilhelm Wohlert og anlagt af havearkitekt Andreas Bruun. Den stod færdig og blev første gang taget i brug ved forestillingen i 1988.

De mere krævende opsætninger fordrede også mere arbejde bag scenen. Flere deltagere skulle ikklædes kostumer, nogle skuespillere endda flere kostumer i een og samme forestilling. Med indvielsen af den nye scene rykkede sommerspillets systue og kostumeafdeling ind på førstesalen af godsets herskabsstald, hvor systuen stadig har til huse, og hvor flittige frivillige mødes flere gange om ugen store dele af året for at forberede de flotte kostumer til den kommende forestilling. Den gamle vognport, stiller godset velvilligt til rådighed til opbevaring af kulisser og rekvisitter og selve stalden, hvor de fine heste en gang har stået, har sommerspillene fået lov at bruge som stemningsfuld teatergarderobe og sminkerum.

I 1990 stod 61 amatørskuespillere på scenen, da man opførte *Den Glade Enke*, og året efter med stykket *Farinelli* fandt over 100 amatørskuespillere hver spilleaften vej til scenen i Palsgaard Park. I starten var det de samme mennesker, der stod både foran og bag scenen. Det var Tordenskjolds soldater, der med stor entusiasme, ildhu og et godt sammentømret fællesskab – nærmest som en familie – bestred flere poster i

Gudrun Schous friluftsscene i den smukke park. Scenen følger sig fint ind i terrænet med søen og den gamle herskabsstald i baggrunden tegnet af kgl. Bygningsinspektør, arkitekt Johannes Magdahl-Nielsen. Foto: Glud Museum

sommerspillenes maskineri. Men efterhånden som opsætningerne tog til i størrelse, blev opgaverne mere specialiserede, folk kom til udefra for at bidrage, og i dag har sommerspillene en professionel kunstnerisk ledelse, der er med til fortsat at sikre den høje faglige og tekniske kvalitet.

Det er også denne professionelle ledelse, der var med til at løfte niveauet til nye højder, da repertoireudvalget i 2007 – efter mange års forberedelse fik tilladelse til at sætte *Les Miserables* op – tilmed som det første rene amatørteater nogensinde. Det tog repertoireudvalget 2½ år at opnå tilladelsen til at sætte stykket op, og rettighedshaverne i London skulle godkende alle detaljer i forbindelse med opsætningen – både de scenografiske, hvordan sommerspillet ville opføre forskellige scener, alle tegninger til kostumer osv.

Øverst: Instruktør Jens Frausing diskuterer detaljer med systueleder og tømrer, der begge – som så mange andre både foran og bag scenen – er frivillige, men helt uundværlige for at stable de ambitiøse opsætninger på benene år efter år.

Nederst: Kostumetegningerne til opsætningen af *Les Miserables* var en tur i London til godkendelse hos rettighedshaverne. Instruktør Jens Frausing fortæller om det kæmpe stykke arbejde, der gik forud for den oplevelse, som publikum fik i parken til det krævende stykke.

Palsgaard Sommerspil er en organisme, hvor ingen dele kan undværes. Når formanden for foreningen Palsgaard Sommerspil har budt publikum velkommen til årets premiere træder skuespillerne frem på scenen. Skuespillerne stråler i deres flotte kostumer med sminke og parykker, de rykker rundt på et hav af rekvisitter og færdes hjemmevant i setstykkernes labyrint. For at alt dette kan lade sig gøre, har rigtig mange frivillige – mest fra nær, men også fra fjernere egne – lagt et kæmpe stykke arbejde i realiseringen af årets sommerspil. Nogle har bygget scenen op efter scenografens anvisninger, andre har fremstillet rekvisitter for instruktøren hjemme i huggehuset, og atter andre har siddet flere gange om ugen og syet kostumer, lavet hatte og parykker i systuen i de gamle herskabsstalde. Når så festlighederne går i gang, så tager de frivillige fat med billet- og programsalg, de styrer parkeringspladserne og sælger øl og pølser. Uden alle de frivillige ville det slet ikke kunne lade sig gøre.

Palsgaard Sommerspil er gennem tiden blevet en vigtig kulturinstitution i lokalområdet; en rolle der blev påskønnet da Palsgaard Sommerspil i jubilæumsåret 2022 modtog den ny indstiftede kulturpris i Hedensted Kommune med begrundelsen: *Sommerspillet har gennem 50 år været en kulturperle i Hedensted Kommune, som hvert år samler mere end 7.500 publikummer fra hele Jylland. Kommunen har ikke været kendt for at være stor på kulturen, men netop Palsgaard Sommerspil har været en stor attraktion med musicals og operetter i den smukke slotspark, hvor friluftsscenen ligger i fine omgivelser. På scenen står lokale og skuespillere udefra hvert år og leverer præstationer på højt niveau.* (Horsens Folkeblad d. 17. marts 2022)

Fleere af deltagerne, som har været med igennem mange år, har lavet flotte scrapbøger, her er det fra Tom Grundahls Scrapbog, fra den første forestilling han medvirkede i som en del af Klosterkirkens Kor – Champagnegaloppen fra 1977.

Udstilling på Glud Museum

Som statsanerkendt museum med ansvar Hedensted Kommunes historie, valgte Glud Museum at fortælle om Palsgaard Sommerspil i form af en udstilling med nedslag i nogle af de forestillinger, som har været spillet gennem tiden.

Udstillingen blev bygget op som en amfiscene, men hvor rollerne var byttet om – her var det publikum – museets gæster – der stod på scenegulvet og iagttog kostumer og rekvisitter på amfiscenens tilskuerpladser. Tegningerne til opbygningen blev stillet til rådighed af Palsgaards Arkiv, materialerne blev sponsoreret af Breinholt i Hornsyld og hele opbygningen blev til med en kæmpe indsats fra museets dygtige frivillige håndværkere. Så selvom budgettet på en mindre frilandsmuseum var beskedent, lykkedes det at lave en rigtig fin ramme til de mange artefakter, som Palsgaard Sommerspil velvilligt har udlånt til museet i udstillingsperioden.

Øverst: foto fra udstillingen på Glud Museum.

Nederst: Fotos fra opbygningen og opsætningen af jubilæumsudstillingen på Glud Museum. Der skulle regnes, saves, måles og males før podiet fik form og kunne danne podiet for de indlånte artefakter. Da podiet stod færdigt begyndte opstillingen af de flotte kostumer og rekvisitter. Fotos Glud Museum.

Gudrun Schou – sommerspillenes mæcen

Engagementet fra Palsgaards side var med fru Gudrun Schou både nærværende og dybfølt. Godset Palsgaard havde med Herbert og Gudrun Schou støttet op om initiativet allerede fra første færd, men i forbindelse med, at det andet stykke blev spillet i 1974, trådte Gudrun Schou på sommerspillets foranledning til som gruppens talerør udadtil.

Indtil foreningen Palsgaard Sommerspil blev stiftet i 1992, sad Fru Schou for bordenden som en slags uofficiel formand for gruppen, og møderne blev i Gudrun Schous tid holdt mellem rustningerne i riddersalen i godsets hovedbygning.

Gudrun Schou deltog én enkelt gang på scenen som skuespiller, det var i stykket *En Søndag på Amager* i 1974, hvor hun spillede sognefogedens datter Ane, der får sin udkårne Rasmus, spillet af lærer John S. Madsen.

Gudrun Schou på scenen i *En søndag på Amager* i 1974 – det var både første og eneste gang, at fru Schou deltog i Palsgaard Sommerspil som skuespiller, men hendes betydning for sommerspillene var stor og hendes engagement varede ved til hendes død.

Foto: fra John S. Madsens scrapbog fra 1974.

Anlæggelsen af friluftsscenen, der bærer hendes navn, var med instruktør Heikki Sarkinens ord *”en helt ny æra i Palsgaard Sommerspils historie, der indledes i år (1988). Og for de medvirkende, såvel på som bag scenen, en stor ære, Gudrun Schou har betroet os hvervet med at føre sommerspillene over grænsen mellem interimistiske opstillinger og de fast etablerede scene og lokaleforhold på hendes nye friluftsscene.”*

Gudrun Schou og hendes indsats for Palsgaard Sommerspil blev også æret med en mindeplade indsat i den gule mur lige nord for friluftsscenen. Hvert år før generalprøven samles alle deltagere ved mindepladen, der til lejligheden er pyntet med en stor smuk bunden blomsterkrans. Der holdes en tale og alle synger med på Gøglervisen fra 1856, der starter med: Jo, jo Gøgleri er en nobel kunst...

Fru Schous rolle for sommerspillenes etablering og fremdrift var betydelig og hendes interesse for sommerspillenes virke ubestridelig, det vidner nedenstående historie om. Hendes navn vil også fremover være bundet uløseligt sammen med friluftsscenen i parken, og også kommende deltagere vil hylde hende ved mindepladen, inden publikum myldrer ind, og et nyt års forestilling skydes i gang.

Morgenmøde med fru Schou!

Af John S. Madsen

Den 19. forestilling i rækken af opførelser skulle være opsætningen af den danske operette "Farinelli" af Emil Reesen, og forestillingen fik premiere lørdag aften den 3. august 1991.

Forud var der som sædvanligt gået i hundredvis af timers forberedelse både på og bag scenen, og premieren forløb ovenud tilfredsstillende med 1300 tilhørere på stolerækkerne og på plænen rundt omkring. Besøgstallet blev desuden gentaget til følgende dags eftermiddagsforestilling, således at 2600 personer havde overværet forestillingen, da weekenden var omme.

Den sommer var der som alle foregående år stor travlhed med sceneopbygningen i maj, juni og juli, og til "Farinelli" skulle der i venstre side af scenen – nærmest lige uden for cirklen med brosten, der rummede selve hovedscenen – opsættes en stor væg af træplader ud mod søsiden. Herpå skulle der males et miljø med huse, gader og bygninger i sydlandsk stil, stemning og byggeskik, som tilsammen skulle udgøre en slags bydel. Foran denne panoramavæg blev der konstrueret et par fysiske bygninger af samme materiale, som farve- og stilmæssigt skulle harmonere med den store fritstående kulissevæg med de nævnte motiver. Hensigten var, at det hele gerne skulle udgøre en æstetisk- og stilmæssig helhed.

Forholdsvis tæt op mod det tidspunkt, hvor scenefolkene valgte at holde ferie, var jeg blevet spurgt, om jeg evt. kunne påtage mig motivtegning og malerarbejdet på den fritstående væg og de to bygninger, hvilket jeg sagde ja til. Jeg blev desuden også spurgt om, hvilken nuance jeg ville foretrække som ideel grundmaling til at tegne- og efterfølgende male på.

Der blev truffet aftale om, at den fritstående væg og de to bygninger skulle grundmales med farven hvid, – en farve, som er udmærket at arbejde på, når motivet først skal tegnes op med kridt. Når det arbejde var gjort, kunne scenefolkene passende holde ferie.

Nu var det sådan, at vi i min egen lille familie måneder forud havde planlagt kørsel-ferie i egen bil. Det måtte nødvendigvis foregå i skolernes sommerferie, og målet var at køre til Korsika, hvor der var booket en lejlighed med plads til 5. Det betød en lang køretur i en gammel Renault 12 med baghjulstræk. På bagsædet skulle der sidde 3 børn i alderen 5, 13 og 16 år og 2 voksne foran i en temmelig lille kabine uden aircondition, og det blev ikke kun vi 5, der i bagende hede i den grad blev spændt for, også bilen kom på overarbejde.

Men før vi kunne forlade Snaptun, var der jo lige kulissearbejdet i parken, som skulle afsluttes, således at alle aktørerne kunne indtage scenen efter endt ferie og uhindret indlede øveforløbet hen mod premieredagen den 3. august. Så de hvidgrundede plader stod i den grad og ventede på, at noget skulle ske. Jeg havde besluttet mig for at tage nogle sammenhængende dage i parken for at få noget fra hånden. Hjemme havde jeg udarbejdet blyants- og akvarelskitser, så jeg havde noget at støtte mig til, når jeg i første omgang skulle tegne motiverne i de rette proportioner og derefter gå i gang med at blande farver. De høje vægge kunne kun nås på stige og kasser, hvilket gjorde motivoptegningen langsom. Da malerarbejdet senere blev påbegyndt dukkede der ind imellem et par hjælpende hænder op i parken, så arbejdsforløbet

så næsten fornuftigt ud i forhold til den dag, hvor jeg var nødt til at sætte et punktum, rengøre penslerne og vende blikket mod Korsika.

Vejret var i perioden stabilt og varmt, og en solrig morgen, hvor jeg mødte op i parken lidt før kl. 9 – klar til at gå i gang, viste det sig, at fru Schou allerede var der. Hun sad med stor bredskygget hat på sin el-scooter, som hun havde parkeret på gangen med et godt kig ned mod scenen.

Vi hilste på afstand, og da jeg nåede hen til hende fik vi tid til en snak. Jeg fortalte hende om motiverne, som jeg var i gang med og viste hende et par af mine udkast.

Mens snakken gik allerbedst kom et ægtepar med to børn – givetvis turister – gående ad stien fra slotssiden i retning mod os, og da de nåede frem hilste vi godmorgen, hvorefter faderen straks henvendte sig direkte til fru Schou:

– Nå, du er nok også tidlig på den her til morgen?

– Ja, det er jeg. Jeg sidder og nyder det gode vejr, sagde fru Schou.

– Jamen, det er da også et flot vejr, og det er også et flot sted, det her!

– Det synes jeg også, sagde fru Schou. Jeg nyder også stedet!

– Du kommer her måske ret tit? spurgte manden.

– Ja, det gør jeg, jeg kommer her næsten hver dag!

– Jaså, – du bor måske ikke ret langt herfra?

– Nej, slet ikke, jeg bor lige her omme!

– Nå, ja så er det jo ingen sag for dig at køre her om!

– Nej, slet ikke, svarede fru Schou.

– Herefter ønskede hun familien en god dag.

Da de var gået, kiggede fru Schou og jeg på hinanden – med et smil og et glimt i øjet!

Jeg er sikker på, at den gode turist forblev uvidende om sammenhængen, for da fru Schou ikke gav sig til kende, gik det aldrig op for ham, at sætningen – jeg bor lige her omme – henviste til slottet.

Jeg gik nu ned til mit kulissearbejde, mens fru Schou blev siddende et stykke tid. I parken var der kun os to og så den omtalte familie, der allerede var langt ude.

De følgende par timer arbejdede jeg med optegning og havde stiger og kasser i sving. Klokkeren godt 11 kom slottets mangeårige faktotum, Inger Christensen om til mig. Hun skulle spørge fra fru Schou, om jeg havde lyst til at spise frokost sammen med hende. Det var i sandhed en elskværdig invitation, men jeg forklarede Inger, at jeg desværre måtte takke nej, og at jeg meget gerne havde taget imod invitationen, hvis jeg blot ikke havde den deadline med kulisser og ferien sydpå at tænke på. Jeg bad Inger bringe fru Schou min tak for buddet og endvidere forklare hende situationen om, at jeg var nødt til at fortsætte arbejdet med bydelen for at kunne nå i mål til tiden.

Ved 12-tiden så jeg Inger komme gående fra slottet med et fad med sølvlåg i den ene hånd og en kurv i den anden. Hun stilede direkte mod mig, og da hun nåede frem, satte hun fadet på et af de ledige små borde – løftede låget, som viste sig at dække over tre stykker højt belagt smørrebrød. De var til mig fra fru Schou, sagde hun, og op af kurven tog hun to øl med følgende hilsen fra slottet: "Og så skulle jeg hilse fra fru Schou og sige, at et ordentligt mandfolk fortjente to pilsnere" – hvorefter hun satte de to øl foran mig.

Der blev desværre aldrig en senere anledning til frokost med fru Schou. Sommeren 1991 med forestillingen "Farinelli" skulle blive hendes sidste. Gudrun Schou dør i maj måned 1992.

Fru Gudrun Schou in memoriam

Sommerspil uden fru Schou!
Hvor ufattelig en tanke.

Vi vidste jo alle, at den sommer måtte komme, men vi ville ikke rigtig tænke tanken til ende. Nu er det altså en kendsgerning, vi vil aldrig mere møde hendes glade velkomst, når vi begynder prøverne i Parken.

Fra starten i 1972, da Poul Christensen forelagde godsejerparratet ideen om at bruge parken som ramme om et friluftsspil, gik fru Schou helhjertet ind for tanken og støttede uforbeholdent den lille flok, der arbejdede med sagen. Hun ofrede beredvilligt flere aftener ved sammen med sin mand at deltage i møder både i Østrup, Snaptun og Glud, hvor problemerne blev talt igennem, vendt og drejet.

Når vi nåede til spørgsmålet om premieretidspunktet, skulle fru Schou altid have at vide, hvornår det var fuldmåne, for det var den bedste garanti for godt vejr.

Begyndelsen var naturligvis beskednen, især hvad tilskuerforholdene angik. En herre standsede mig på Søndergade i Horsens med en bemærkning om, at jeg skyldte ham 15 kroner. Da jeg så spørgende på ham, forklarede

han, at han havde været til Sommerspil dagen før, og at han hverken kunne se eller høre noget.

Sådan var det altså, og hvor meget anderledes er det ikke i dag. Fru Schou åbnede sit hjem for os, da alderen lagde en dæmper på de fysiske udfoldelser, og her lyttede hun opmærksomt til alle ideer og forslag. Takket være hendes imødekomenhed kunne mange forbedringer realiseres. Belønningen for hendes ildhu og varme interesse kom da også, da Schou-Fondet på hendes 80-års fødselsdag skænkede hende en friluftscene, så Sommerspillet fik sit faste tilholdssted.

Det blev kun nogle få år, hun fik glæde af den, men hun nød hvert minut, da den først var anlagt, og fulgte trofast opbygningen af Sommerspillene fra den første prøvedag i Parken. Derfor vil vi i fru Schou's ånd yde det bedste, vi kan, både hvad skuespil, sang og musik angår og således fortsætte traditionen.

Æret være fru Schou's minde.

P. B. Dam

I programmet fra 1992, mindede Palsgaard Sommerspil deres mæcen, som havde fulgt sommerspillene tæt gennem 20 år. Da fru Schou ikke længere sad for bordenden, stiftede man foreningen Palsgaard Sommerspil, som i 2022 kunne fejre 30 års jubilæum. Fra Palsgaard Sommerspils program 1992.

Glud Museum vil gerne takke:

- Foreningen Palsgaard Sommerspil for samarbejde og udlån af kostumer og rekvisitter
- Tom Grundahl, Agnete Bjerg, Bente Pedersen, John S. Madsen, Ingeborg Jørgensen og Jens Frausing for at komme med meget værdifuld viden undervejs
- Anders Brix og Palsgaard for velvilligt at stille Palsgaards arkiver til rådighed
- Breinholt A/S i Hornsyld for at sponsorere materialer til opbygningen af udstillingens store podie
- Glud Museums frivillige håndværkere for alle de mange timer, som de har lagt i opbygningen af udstillingen.